

Ο ΑΕΤΟΣ ΩΣ ΣΥΜΒΟΛΟ

Αρπακτικό πουλί, με εντυπωσιακή εμφάνιση, προικισμένο με οξύτατη όραση και κυρτό γαμψό ράμφος...

Τα πόδια του έχουν 4 δάκτυλα, 3 μπρος και 1 πίσω με νύχια αγκιστροειδή με τα οποία αρπάζει και κομματιάζει την λεία του. Ζει και χτίζει την φωλιά του σε απρόσιτους βράχους ορεινών περιοχών. Οι νεοσσοί του είναι αδέξιοι στην αρχή γι αυτό τους ανατρέφει για πολύ καιρό με μεγάλη επιμέλεια. Το πέταγμα του είναι μεγαλοπρεπές. Πολλές φορές καθώς πετάει αργά με τα φτερά του ανοιχτά και ακίνητα, μοιάζει σαν να γλιστράει μέσα στον αέρα. Εκμεταλλεύεται επιτήδεια τα ανοδικά ρεύματα του αέρα για να ανεβαίνει σε μεγάλα ύψη χωρίς προσπάθεια. Έχουν υπολογίσει πως ο αϊτός μπορεί να πετάξει με ταχύτητα 31 μέτρα το δευτερόλεπτο, ένας φτερωτός κεραυνός.

Ο Όμηρος του δίνει πολλά επίθετα αγκυλοχειλής, υψιπετής, αίθων. Μέλας, κάρτιστος, ώκιστος, πετη νώ ν, τελειότατος. Άλλες ιδιότητες που οι αρχαίοι του προσέδιδαν ήταν σκηπτροβάμων(που κάθεται πάνω στο σκήπτρο, εννοείται του Δία). Ζει περίπου 100 χρόνια.

Γνήσια είδη αετών είναι: Ο Χρυσαετός , είναι ο αετός της ιστορίας και των λαϊκών παραδόσεων. Είναι μεγαλόσωμο και εξαιρετικά δυνατό πουλί, με σκούρο καστανό χρώμα, που χρυσίζει στο λαιμό. Πετάει σε μεγάλα ύψη, διαγράφοντας κύκλους πολλές ώρες, με ελάχιστα χτυπήματα των φτερών και είναι ικανός να αντιμετωπίζει και τις πιο δυνατές καταιγίδες. Ο χρυσαετός είναι σύμβολο του Μεξικού και ήταν ο «Αυτοκρατορικός» αετός της σημαίας των ρωμαϊκών λεγεωνών. Άλλοι είναι ο Βασιλαετός, στεπαετός, κραυναετός, στικταετός, σπιζαετός, σταυραετός.

Συμβολισμός

Ηλιακό έμβλημα. Το σύμβολο όλων των Ουράνιων θεών, ο ήλιος του μεσημεριού, η πνευματική αρχή, βασιλεία, ισχύς, ύψος, αντιπροσωπεύει την Πνευματική αρχή στον άνθρωπο, η οποία είναι ικανή να πετάει στα Ουράνια. Ο Ουράνιος θόλος είναι «κάτι τελείως διαφορετικό», από το ελάχιστο που αντιπροσωπεύει ο άνθρωπος και ο ζωτικός του χώρος. Η υπερβατικότητα του Ουρανού προέρχεται από την απλή, θα λέγαμε συνειδητοποίηση του ύψους του. το «πολύ ψηλό», γίνεται έτσι χαρακτηριστικό της θεότητας. Το ύψος σαν νόημα για τον άνθρωπο είναι ασύλληπτο. ανήκει δικαιωματικά σε υπεράνθρωπες δυνάμεις και υπάρξεις. Έτσι ο αετός, εξαιτίας της ικανότητάς του να υπερίπταται των νεφών και να ατενίζει κατ' ευθεία τον ήλιο, και αλάθητα το καθετί θεωρήθηκε Ουράνιο και Ηλιακό σύμβολο και βασιλιάς των πουλιών στον ουρανό, όπως το λιοντάρι στη γη. Επειδή ατενίζει τον Ήλιο, είναι σύμβολο του αγνού πνευματικού φωτός.

Η μάχη ανάμεσα στον αετό και στο φίδι ή η σκηνή του αετού με ένα φίδι στα νύχια του, απεικονίζει την πνευματική νίκη, αφού ο αετός συμβολίζει τις Ουράνιες δυνάμεις του αγαθού και το φίδι αντιπροσωπεύει τις κακές και χθόνιες δυνάμεις. Ο αετός είναι επίσης ανεκδήλωτο φως, ενώ το φίδι ανεκδήλωτο σκοτάδι. Από κοινού είναι ένα σύνολο, μία κοσμική ένωση, η ένωση πνεύματος και ύλης. Ο αετός που κάθεται στην κορφή μιας

στήλης, είναι ένα έμβλημα των ηλιακών θεών, σαν sol invictus (ήλιος ανίκητος), νικητών του σκότους. (Κούπερ, λεξικό συμβόλων).

Ο Αετός σαν σύμβολο στην Αρχαία Ελλάδα

Η αρχαία Ελληνική μυθολογία έδωσε πολύ νωρίς σπουδαία θέση στον αετό, γιατί όπως πίστευαν ήταν κατεξοχήν θεϊκό πτηνό. Ήταν το σύμβολο του πατέρα των θεών, του Δία, και φορέας του θεϊκού του όπλου του κεραυνού. Ήδη ο Όμηρος αναφέρει τον αετό σαν το προσφιλέστερο πτηνό του Δία: «ος τε σοί αυτώ φίλτατος οιωनों»(Ιλ. Ω 310). Αρχικά ήταν σύμβολο του Πάνα, ο οποίος το πρόσφερε στον Δία. Πολλές αρχαίες παραδόσεις αναφέρονται στην σχέση του Δία με τον αετό. Σύμφωνα με μία από αυτές ο αετός γεννήθηκε την ίδια ώρα με τον Δία, σύμφωνα με μία άλλη ο αετός προείπε, ως μάντης, στον Δία τη νίκη του κατά των γιγάντων. Έτσι στην μαντική, ιδιαίτερα στην οιωνοσκοπία, πήρε την πρώτη θέση και αναφέρεται ως τελειότατος πετεινών (Ιλ. Θ 247) και μαντείας πρόεδρος (Αριστ. 8,18). Ο αετός έπαιζε ιδιαίτερο ρόλο και στην ερμηνεία των ονείρων (Αρτεμίδ. 2,20). Σύμφωνα με μία κρητική παράδοση, ο αετός ανέλαβε την προστασία και διατροφή του Δία, αμέσως μετά την γέννησή του. Τάιζε τον Δία με μέλι και όταν ο μικρός ακόμη θεός κοιμόταν άπλωνε τις φτερούγες του από πάνω του και τον έκρυβε από το διαπεραστικό βλέμμα του Κρόνου. Σε πολλές ερωτικές περιπέτειες του ο Δίας έπαιρνε την μορφή αετού, όπως κατά την ένωσή του με τις νύμφες Αίγινα και Αστερία (Οβίδ. Μεταμορφώσεις, 6,108), επίσης σε αετούς μεταμορφώνονται οι θνητοί βασιλιάδες. Ακόμη ο αετός, κρατώντας στα χέρια του τους κεραυνούς του Δία, γίνεται και αγγελιοφόρος του θεού, διαβιβάζοντας στους θνητούς τις θελήσεις του. Σαν αγγελιοφόρος του Δία, εκτελεί την εντολή του να μεταφέρει από την γη στον Όλυμπο τον πανέμορφο νεαρό Γανυμήδη για να γίνει ο οιορχός των θεών, (ο Γανυμήδης που ραντίζει έναν αετό, συμβολίζει την υπερνίκηση του θανάτου). Το θέμα του αετού, που μεταφέρει στον ουρανό έναν θνητό υπάρχει στην ελληνική μυθολογία και τέχνη. Πάρα πολλές είναι οι παραστάσεις που δείχνουν τον Γανυμήδη να ανυψώνεται από έναν αετό, γνωστότερο έργο ήταν ένα θαυμαστό χάλκινο σύμπλεγμα, φτιαγμένο από τον γλύπτη του 4ου π.Χ. αι. Λεοχάρη, του οποίου αντίγραφο βρίσκεται στο Βατικανό. Επίσης σταλμένος από τον Δία κατατρώνει το συκώτι του αλυσοδεμένου στον Καύκασο Τιτάνα, Προμηθέα.

Γνωστός είναι ο μύθος για τους δύο αετούς, που έστειλε ο Δίας τον ένα προς την Ανατολή και τον άλλο προς την Δύση, θέλοντας να βρει που είναι το κέντρο του κόσμου. Αυτοί συναντήθηκαν πάνω από τους Δελφούς, στο κέντρο-ομφαλό των Δελφών, που συμβόλιζε το κέντρο του κόσμου (Στράβων 9,419). Σε ανάμνηση αυτής της παράδοσης είχαν στηθεί δύο χρυσοί αετοί πάνω στον λίθινο ομφαλό που βρισκόταν μέσα στον ναό του Απόλλωνα.

Ο Πausanίας (6,20,12), αναφέρει ότι στην Ολυμπία κατά την διάρκεια των Ολυμπιακών αγώνων, οι αγώνες δρόμου άρχιζαν με την ύψωση στον βωμό του σταδίου ενός χάλκινου αετού, με την βοήθεια ενός μηχανισμού.

Όλες σχεδόν οι παραστάσεις του Δία στην αρχαία Ελληνική τέχνη, έχουν και το σύμβολό του, τον αετό. Ο Φειδίας στο περίφημο χρυσελεφάντινο έργο του στην Ολυμπία, είχε τοποθετήσει τον αετό πάνω στο σκήπτρο του θεού: «τη δε αριστερά του θεού, χαρίειν εστί

σκήπτρον μέταλλοις τοις πάσιν ηνθισμένον. Ο δε όρνις ο επί τω σκήπτρω καθήμενος έστιν ο αετός» (Παυσαν. 6,9,1).

Συμβολισμός στη Μεσοποταμία.

Ο μεσημεριάτικος ήλιος. Σύμβολο του θεού Νινούρτα ή Νιγκίρσου, του ευεργετικού ήλιου, θεός του κυνηγιού και του πολέμου, ο οποίος ταυτίζεται και με τον αστερισμό του Ωρίωνα, και συμβολίζεται σαν αετός με απλωμένα φτερά.

Σε σφραγιδόλιθους της αρχαίας Μεσοποταμίας υπάρχει μία παράσταση, όπου ένας αετός σηκώνει στις φτερούγες του μία ανθρώπινη μορφή και ανεβαίνει στους ουραμούς. οι αρχαιολόγοι συμφωνούν ότι σε αυτούς τους σφραγιδόλιθους απεικονίζεται ο μύθος του Ετάνα του μυθικού βασιλιά της 1ης μετά τον κατακλυσμό δυναστείας της πόλης Κίς, ο οποίος στον κατάλογο των βασιλιάδων αναφέρεται με την προσωνυμία Ποιμένας. Ο Μύθος λέει ότι ο Ετάνα ανέβηκε στους ουραμούς με έναν αετό και συνομίλησε με τους θεούς. Στο μύθο αυτό παρεμβλήθηκαν πολλά κατοπινά στοιχεία. Αρχίζει με την περιγραφή της κατάστασης που επικρατούσε στην Μεσοποταμία, μετά τον κατακλυσμό, όταν δεν υπήρχε βασιλεία. Τα σύμβολα της βασιλείας είχαν μεταφερθεί στον ουρανό και τα κρατούσε ο μέγας θεός Ανού. Τότε οι Ανουνάκι, οι θεοί της μοίρας, αποφάσισαν να στείλουν στη γη τα σύμβολα της βασιλείας. Ο άξιος για βασιλιάς ήταν ο Ετάνα, ο οποίος όμως δεν είχε γιό. Παρακάλεσε τότε τον θεό Ήλιο, το Σαμάς, να του δώσει παιδί:

«Θεέ και Κύριε, πες το.

Δώσε μου το βότανο να κάμω παιδιά,

Δείξε μου το βότανο να κάμω παιδιά.

Βγάλε με από την ντροπή, και δώσε μου ένα γιό».

Και ο Σαμάς του είπε ότι έπρεπε να βρει ένα πηγάδι, όπου είχαν φυλακίσει έναν αετό. Θα έπρεπε να ελευθερώσει τον αετό και ο αετός θα τον οδηγούσε εκεί που βρίσκεται το φυτό της αναγέννησης.

Σύμφωνα πάντα με τον μύθο, ένας αϊτός είχε την φωλιά του στην κορφή ενός δένδρου. στη ρίζα του δένδρου έφτιαξε την φωλιά του ένα φίδι. Ο αϊτός και το φίδι έγιναν φίλοι και αποφάσισαν να εξασφαλίσουν τροφή στα παιδιά τους από κοινού. Ο αϊτός όμως παρέβηκε τον όρκο που έκλεισε την φιλία του με το φίδι και μία μέρα έφαγε τα μικρά του. Τότε το φίδι, με την βοήθεια του Σαμάς κατόρθωσε να σπάσει τα φτερά του αετού και να τον φυλακίσει σε ένα πηγάδι. Αυτόν τον αητό συμβούλευσε τον Ετάνα να ελευθερώσει ο Σαμάς. Για οκτώ μήνες ο Ετάνα του πήγαινε τροφή. Σε ανταπόδοση ο αετός, όταν κατάφερε πάλι να πετάξει, προσφέρθηκε να μεταφέρει τον Ετάνα μέχρι τον ουρανό του Ανού. Αυτός δέχτηκε και ανυψώθηκαν στους αιθέρες. Μετά την πάροδο «τριών διπλών ωρών» η θάλασσα φαινόταν στον Ετάνα «σαν μικρό χαντάκι κηπουρού». Χωρίς να συναντήσουν εμπόδιο έφθασαν στον ουρανό του Ανού. Ο αετός όμως ήθελε να προχωρήσει ψηλότερα, μέχρι της Ισάτ. Πέταξε ακόμη «δύο διπλές ώρες», όπου ο Ετάνα θαύμαζε την γη όμοια με κήπο και την θάλασσα με πανέρι. Την «Τρίτη διπλή ώρα» όμως τον κατέλαβε ίλιγγος. Και τότε φώναξε -μάταια- στον αετό: «Φίλε μου δεν μπορώ να ανέβω στον ουρανό,

σταμάτησε!». Ακολούθησε ραγδαία πτώση. Και οι δύο άφρονες συνετρίβησαν στο έδαφος. Η άνοδος ξεπέρασε τα όρια που επιτρεπόταν και τόσο ο αετός του Ήλιου όσο και ο βασιλιάς, που θα μπορούσε να έχει διαιωνιστεί για πάντα, έπεσαν μέχρι τον Άδη, για να ξεπεράσουν καινούργιες δοκιμασίες.

Επίσης στους Βαβυλωνιακούς μύθους ο Αετός σώζει τον Γιλγαμές, την στιγμή κατά την οποία το μωρό ρίχνεται από την ακρόπολη για να φονευθεί. Ο αετός γρήγορα αρπάζει το βρέφος το βάζει πάνω στις φτερούγες του και το φέρνει σε έναν κήπο όπου το ανατρέφει ένας κηπουρός.

Ο Μαρδούκ, Ανώτατος θεός των Βαβυλωνίων συχνά απεικονίζεται σαν αετός. Επίσης ο αετός είναι αφιερωμένος και στον Ασσούρ, θεό της θύελλας, της αστραπής και της γονιμότητας. Ο δικέφαλος αετός συμβολίζει τον θεό Νεργκάλ, τον καύσωνα του καλοκαιριού και του μεσημεριανού ήλιου.

Στους Χιττίτες συμβολίζει την ηλιακή δύναμη και την παντογνωσία. Συχνά κρατάει στα νύχια του ένα σεληνιακό λαγό ή το φίδι.

Στην Ελυμαία, που βρίσκεται πέρα από τις κοιλάδες του Τίγρη και Ευφράτη προς ανατολάς συναντάμε αετούς με ανοιχτές τις φτερούγες σαν σύμβολα ή εμβλήματα της θεότητας.

Στην γερμανική μυθολογία ο αετός είναι σύμβολο του Θεού Οντίν/Βόταν. Ένα από τα ωραιότερα ποιήματα της Εντα είναι ηΒελουσπα, όπου περιγράφει το τέλος του κόσμου και την αναγέννησή του, «το λυκόφως των θεών». «Στο Βίγκριντ, το πεδίο της μάχης θεοί και γίγαντες, συνοδευόμενοι από αναρίθμητους πολεμιστές, αλληλοσφάζονται. Ο Οντίν φοράει χουσή περικεφαλαία η οποία έχει απέραντες, φτερούγες, αετού και με το δόρυ Γκούγκνιρ στο χέρι, ορμούσε σαν λαίλαπα επικεφαλής των πολεμιστών του που έβγαιναν αδιάκοπα από τις πύλες της Βαλχάλλα». Προτιμά να μεταμορφώνεται σε αετό ή σε φίδι και να μεταμφιέζεται, γι αυτό του έχει αποδοθεί το επίθετο «ο μεταμφιεσμένος».

Επίσης θεοί και γίγαντες μεταμορφώνονται σε αετό, όπως στην ιστορία με τον Λόκι και τα μήλα της θεάς Ιντούν. «ο θεός Λόκι, μαζί με τον Οντίν και τον Χαίνιρ, ταξίδευαν στον κόσμο. Πεινασμένοι οι τρεις θεοί, ταξίδευαν να ψήσουν ένα ταύρο. Ένας αετός όμως καθισμένος από πάνω τους σε ένα δένδρο, εμπόδιζε με κάποιο «μαγικό» το κρέας να ψηθεί, μέχρι την στιγμή που οι θεοί του υποσχέθηκαν ότι θα τον δέχονταν σαν ομοτράπεζο. αλλά όταν του δόθηκε αυτή η υπόσχεση, ο αετός πρόβαλε νέα αξίωση, να του δοθούν τα καλύτερα κομμάτια του κρέατος. Οργισμένος ο Λόκι, χτύπησε τον παρείσακτο με ένα καμάκι, αλλά ο αετός έφυγε παρασύροντας μαζί του και το καμάκι, που έμεινε καρφωμένο στο σώμα του, και τον Λόκι που δεν μπορούσε να ανοίξει τα χέρια του και να αποσυνδεθεί από αυτό. Συρόμενος πάνω στο έδαφος ο Λόκι, τραυματισμένος ζήτησε έλεος. Ο αετός όμως ήταν ένας γίγαντας, ο Θιάζι ο οποίος ζήτησε από τον Λόκι να ορκιστεί ότι θα του παρέδιδε την θεά Ιντούν και τα μήλα της, μήλα που όποιος τα έτρωγε θα είχε αιώνια νεότητα. Ο Λόκι παρέσυρε την Ιντούν στο δάσος και ο γίγαντας την συνέλαβε. Οι θεοί μετά από αυτό, αρχίζοντας να χάνουν την αιώνια νιότη τους, αφού δεν έτρωγαν πια από τα μήλα, απείλησαν τον Λόκι και αυτός αναγκάστηκε να φέρει πίσω την Ιντούν. Μεταμορφώθηκε σε γεράκι, πήγε στην χώρα των γιγάντων και αφού μεταμόρφωσε την Ιντούν σε καρύδι την άρπαξε. Ο Θιάζι όταν το αντιλήφθηκε μεταμορφώθηκε σε αετό και άρχισε να κυνηγά το

γεράκι. Ίσως να τον έφθανε αν οι θεοί, αντιλαμβανόμενοι εγκαίρως τα γινόμενα δεν άναβαν μεγάλη φωτιά, όπου ο αετός αφού κάηκαν τα φτερά του, έπεσε και πέθανε».

Στην Γερμανική Μυθολογία επίσης ο αετός εμφανίζεται πάνω στα κλαδιά του δένδρου «Υγκντραζίλ», που είναι το Κοσμικό δένδρο. Οι ρίζες του βυθίζονται ως την καρδιά της γης, στις ρίζες του συνεδριάζουν οι θεοί και αποδίδουν δικαιοσύνη. Η κατσίκια Χαιντρούν, ένας αητός, ένα ελάφι και ένας σκίουρος φωλιάζουν στα κλαδιά του. στις ρίζες του κουλουριάζεται η οχιά Νιντχόγκ, που προσπαθεί να το ρίξει. Ο αητός παλεύει καθημερινά με την οχιά (κοσμολογικό σύμβολο της πάλης ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι, της αντίθεσης των δύο αρχών, της Ηλιακής και της υποχθόνιας. Μ.Εliade Πραγμ. στην Ιστορία των Θρησκειών σελ. 263).

Στους Ινδιάνους της Β. Αμερικής

Ο αετός απολάμβανε εξαιρετικό σεβασμό από τον ερυθρόδερμο του Βορρά. «Τα φτερά του αποτελούσαν την πολεμική σημαία των Κρίκ και η μορφή του σκαλισμένη στο ξύλο, ή το ταριχευμένο δέρμα του βρισκόταν πάνω από τα οικήματα των συμβουλίων τους. Ανάμεσα στους Τσερόκι, δεν τολμούσε να φορέσει το φτερό του κανένας άλλος, παρά μόνο ένας δοκιμασμένος πολεμιστής. Οι Ντακότα επέτρεπαν μία τέτοια τιμή, μόνο σε εκείνον που είχε πρώτα αγγίξει το πτώμα του κοινού εχθρού. (Μπρίντον, Μύθοι του Νέου Κόσμου)».

Οι Νάτσεζ και οι άλλες φυλές τον εκτιμούσαν σαν θεότητα. Οι Ζούνι του Νέου Μεξικού, χρησιμοποιούσαν τέσσερα από τα φτερά του για να αναπαραστήσουν τους τέσσερις ανέμους, όταν επικαλούνταν τον θεό της βροχής.

Επίσης στην θρησκεία των Ζούνι, ο αετός ανήκει στην ομάδα των «αρπακτικών-θεών». Λέγεται ότι οι καρδιές των μεγάλων αρπακτικών επιδρούν μαγικά στις καρδιές των ζώων που καταβροχθίζουν, τα συντρίβουν με την αναπνοή τους τρυπώντας τις καρδιές τους και παραλύοντας τα. Το λιοντάρι του βουνού, απορροφά το αίμα των θηραμάτων του, αποκτώντας κατά αυτόν τον τρόπο τις οξείες αισθήσεις τους.

Στην Πόλη της ομίχλης ζει ο Πο-σάι-αν-Κία, ο πατέρας των μαγικών εταιρειών, -μία πολιτιστικού και ηρωικού χαρακτήρα θεότητα- του οποίου η κατοικία φυλάσσεται από έξι όντα γνωστά ως τα «Αρπακτικά θεοί» και οι απεικονίσεις τους χρησιμοποιούνται ως Φετίχ. Στα Βόρεια της πόλης της ομίχλης κατοικεί το Λιοντάρι του Βουνού, στα Δυτικά η Αρκούδα, στα Νότια ο Ασβός, στα Ανατολικά ο Λύκος, επάνω ο Αετός και κάτω ο Τυφλοπόντικας. Τούτοι είναι τα αρπακτικά θεοί, και δεν είναι μόνο επιφορτισμένα με την φύλαξη των έξι περιοχών, αλλά έχουν και την κυριότητα των μαγικών δυνάμεων, που εκπορεύονται από αυτές. Είναι τα διάμεσα ανάμεσα στον Πο-σάι-αν Μία και στον άνθρωπο. Σαν «Δημιουργοί του Μονοπατιού της Ζωής», έχουν υψηλή θέση ανάμεσα στους θεούς.

Στους Ιροκουά μιλάνε για το Πνεύμα του Κεραυνού. Σχεδόν όλοι οι Ινδιάνοι της Β. Αμερικής πιστεύουν σε ένα δυνατό Πνεύμα «το πουλί του Κεραυνού», που τα μάτια του εκπέμπουν φλόγες και ο θόρυβος από τις φτερούγες του είναι η βροντή του κεραυνού. Αυτό το πνεύμα το συνοδεύουν άλλα πνεύματα που έχουν μορφή πουλιών και μοιάζουν με γεράκια και αετούς. Το πουλί του Κεραυνού είναι ο φύλακας του Ουρανού, έχει σύζυγο το Ουράνιο τόξο και πολυάριθμους βοηθούς. Ο «Οσαδαγέα», «ο Μέγας Αετός της Δρόσου», βρίσκεται

στην υπηρεσία του Πουλιού του Κεραυνού. Ο Οσαδαγέα, κατοικεί στον ουρανό της Δύσεως και φέρνει στο κοίλωμα της ράχης του μία λίμνη δρόσου. Όταν τα κακοποιά πνεύματα καταστρέφουν την βλάστηση στη γη, ο Οσαδαγέα πετάει και με τις απλωμένες φτερούγες του, ρίχνει ευεργετική υγρασία σταγόνα, σταγόνα. Όταν ο αετός ταυτίζεται με τον κεραυνό και την βροχή, είναι το κύριο έμβλημα των νομαδικών, κυνηγετικών, πολεμιστών, κατακτητών πολιτισμών.

Μία από τις κύριες ουράνιες δυνάμεις είναι ο Αυγερινός. Οι Ινδιάνοι τον αναπαριστούν σαν άνδρα, βαμμένο με ερυθρό χρώμα, ντυμένο με χιτώνα. Στο κεφάλι του είναι τοποθετημένο κόκκινο φτερό αετού. που είναι η εικόνα της πνοής, της Ζωής.

Ο αετός καθισμένος στα κλαδιά του κοσμικού δένδρου στέκει άγρυπνος φρουρός σαν ίαμα για όλα τα κακά. Με αυτήν την ιδιότητά του τον τιμούν οι Ρανίοτσο, που τον χρησιμοποιούν σαν μαγική θεραπεία. Ένα ραβδί με ένα φτερό αετού, δοσμένο από Σαμάνο τοποθετείται πάνω στο κεφάλι του αρρώστου. Θεωρείται ότι διώχνει το κακό. Επίσης πιστεύουν ότι η δύναμη προέρχεται από το «πνεύμα της νύχτας». Το πνεύμα αυτό «βρίσκεται παντού, δεν έχει όνομα, δεν υπάρχει όνομα γι' αυτό». Ο αετός και η κουκουβάγια είναι μόνο αγγελιοφόροι, που μεταδίδουν τις οδηγίες εκ μέρους του πνεύματος της νύχτας. Όταν το πνεύμα της νύχτας δίνει την δύναμη να γίνεις Σαμάνος, λέει στο σαμάνο να ζητήσει την βοήθεια των water-babies (μωρών του νερού), του αετού, της κουκουβάγιας και άλλων που είναι οι διάφορες όψεις του πνεύματος.

Συμβολισμός στη Μέση Αμερική

Σύμβολο Ουράνιο και Ηλιακό είναι ο αετός (στο Μεξικό) και ο κόνδορας (το αντίστοιχό του στις χώρες της Νότιας Αμερικής), είναι τα πουλιά που μπορούν να υψωθούν πάνω από τα σύννεφα και να καρφώσουν τον ήλιο. Ο Αετός, βασιλιάς των πουλιών, εκπληρώνει πολυάριθμες λειτουργίες: πουλί που διδάσκει. που μυεί, με ιδιότητες που έγιναν σύμβολα σε παγκόσμια κλίμακα.

Είναι κατεξοχήν πουλί της μύησης. Μέσω αυτού πραγματοποιείται η αναγέννηση, το πέρασμα σε έναν ανώτερο κόσμο. Ταυτίζεται με τον ήλιο, είναι ουράνια θεότητα.

Σε ένα ειδικό σημείο του οροπεδίου Αναγουάκ οι Αζτέκοι ίδρυσαν την πρωτεύουσα πόλη τους Τενοτσιτλάν, εκεί ακριβώς όπου συναντήθηκαν τα ιερά σύμβολα που είχαν προφητευτεί από τους οιωνοσκόπους και μάντεις: Είδαν έναν αετό, σύμβολο του ήλιου και του Ουιτσιλοπότλι (θεμελιώδης θεός της φυλής τους), που καταβρόχθιζε έναν φίδι, αφού πάλεψε μαζί του και στεκόταν ο αετός πάνω σε ένα φυτό νοπάλ, ένα είδος κάκτου. Το θεώρησαν οιωνό και εκεί έκτισαν την πρωτεύουσα τους.

Στην Αμερική ο αετός προσομοιάζει με τον Ιαγουάρο, σαν Ουράνια ίσως δύναμη, που προσεγγίζει μία γήινη δύναμη. Στους Αζτέκους, υπήρχαν δύο μεγάλες πολεμικές αδελφότητες. Οι Ιππότες-Αετοί και οι Ιππότες-Ιαγουάροι. Η καρδιά των θυσιασμένων πολεμιστών προσφέρεται τροφή στον Ηλιακό Αετό. Τους αποκαλούσαν ανθρώπους του Αετού. Οι πολεμιστές που πέφτουν στην μάχη και αυτοί που θυσιάζονται στον Αετό, έχουν την ίδια συμβολική αξία: τρέφουν τον ήλιο και τον συντροφεύουν στην πορεία του.

Συναντάμε επίσης τον συμβολισμό του Αετού και του Ιαγουάρου, που αντιπροσωπεύει ταυτόχρονα τις ουράνιες και τις γήινες δυνάμεις, στην περιγραφή του θρόνου, στον οποίο καθόταν ο Αζτέκος Αυτοκράτορας, όταν βρισκόταν σε πομπή: Είχε πάνω στο κάθισμα φτέρωμα αετού και στην πλάτη δέρμα ιαγουάρου.

Και οι Ίνκας και οι Αζτέκοι κατορθώνουν την πιο μεγάλη ιεράρχηση και αντικαθιστούν την λατρεία του Πνεύματος της Νύχτας (τον ιαγουάρο), με την λατρεία της Ηλιακής Ισχύος (τον Αετό και τον Κόνδορα). Στους Mochicas, την θέση του ιαγουάρου παίρνει η αλεπού και το κατεξοχήν πουλί τους είναι ο αετός της θάλασσας, ή το πουλί σύννεφο. Χύνει δάκρυα και σημάδια νερού που σκεπάζουν το σώμα του. Τα όπλα του εμφανίζονται σε σκηνές βροχής και ίσως συμβολίζουν τον κεραυνό.

Συμβολισμός στην Αίγυπτο

Οι Αιγύπτιοι αφιέρωναν τον αετό κάτω από το όνομα Αχ, στον Ώρο, που ήταν Ηλιακός θεός ταυτιζόμενος με τον Απόλλωνα και εικονιζόμενος με γεράκι ή άνθρωπο με κεφάλι γερακιού.

Συμβολισμός στην Κίνα

Είναι το σύμβολο του Κινέζου θεού του Κεραυνού Ζίν-Σίν, ο οποίος εικονίζεται με φτερά, ράμφος και νύχια αετού, ιππεύοντας τα σύννεφα στον κύκλο των ουράνιων κεραυνοτυμπάνων του.

Συμβολισμός στην Ινδία

Στην Ινδία είναι το ηλιακό πουλί ο θεϊκός γιγαντιαίος αετός Γκαρούντα, λαμπερό σαν την φωτιά, που στο Ραμαγιάντα το συναντάμε σαν το άτι του θεού Βισνού και ενσαρκώνει μία υπερβατική κατάσταση πνευματικότητας. Θεωρείται εχθρός των όφρων, των χθόνιων επιδράσεων. Είναι η ουράνια δύναμη που διαμελίζει την ισχύ των δαιμόνων.

Εσωτερικά είναι κατά την Ε.Π.Μπ. το σύμβολο του μεγάλου κύκλου.

Συμβολισμός στους Πέρσες.

Ο αετός και το γεράκι είναι σύμβολα του ηλιακού Μίθρα. Είναι επίσης σύμβολα του θεού Ορμούζ που συμβολίζει το καλό στοιχείο. Είναι αρχηγός των άγρυπνων πνευμάτων, τα οποία αναπαριστώνται με πουλιά και ο Ορμούζ παριστάνεται με μορφή αητού ή γερακιού. Για να πολεμήσει αυτό το ιερό πουλί ο Αριμάν, το κακό στοιχείο, έπαιρνε την μορφή ενός φτερωτού δράκοντα.

Στους Αχαιμενίδες βρίσκουμε τον αετό σαν έμβλημα της βασιλικής ισχύος, επειδή υπήρχε παράδοση ότι τον γενάρχη τους Αχαιμένη τον είχε θρέψει ένας αετός. Στην εποχή των μεγάλων εκστρατειών του Κύρου του πρεσβύτερου (γύρω στα 550 π.Χ.), ο αετός υπήρχε σαν στρατιωτικό σύμβολο «αιετός χρυσός επί δόρατος μακρού ανατεταμένος» (Ξεν. Κύρου Παιδεία 7,1,4). Επίσης πάνω στο άρμα του Δαρείου του Κοδομανού καθόταν ένας χρυσός αετός. Στους περσικούς ηρωικούς μύθους του μεσαίωνα ο μυθικός αετός Simurg συσχετίζεται με την γέννηση του μεγαλύτερου από τους ήρωες, του Roustem. Ανατρέφει

στην φωλιά του τον πατέρα του ήρωα Zal, όπου εγκαταλείφθηκε από τον πατέρα του Sam για να χαθεί. Όταν αργότερα η σύζυγος του Zal και μητέρα του Roustem δυσκολευόταν στην γέννα ο αετός της έδωσε το βοτάνι της καλής γέννας και την συμβούλευσε με ποιο τρόπο θα έπρεπε να γεννηθεί ο ήρωας.

Ελληνιστικοί χρόνοι

Στην Ευρώπη ο αετός χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά σαν σύμβολο ισχύος από τον Μέγα Αλέξανδρο. Στις διηγήσεις και μύθους για τον Αλέξανδρο συχνά ο αετός αναμειγνύεται σαν σύμβολο και οιδωτός της μελλοντικής κοσμοκρατορίας του. Κατά τον Ιουστίνου, στο σπίτι που γεννήθηκε πήγε και κάθισε ένα ζευγάρι αετών, αετός τον σώζει επίσης από την πολιορκία της Τύρου. Αετός επίσης άρπαξε τα σπλάγχνα του θύματος από τον βωμό, όπου θυσιάσε και μεταφέροντάς τα σε άλλο βωμό του υπέδειξε τον τόπο όπου έπρεπε να ιδρυθεί η Αλεξάνδρεια. Εκείνος που τον μονιμοποίησε σαν έμβλημα κρατικής δύναμης ήταν ο δημιουργός του μεγάλου Ελληνιστικού βασιλείου της Αιγύπτου Πτολεμαίος Α' ο Σωτήρ, ο οποίος αποτύπωσε στα νομίσματά του τον αετό καθισμένο πάνω σε κεραυνό. Τον αετό με κεραυνό βρίσκουμε και πάνω στα νομίσματα του βασιλιά της Μακεδονίας Περσέα.

Σαν σύμβολο στους Ρωμαίους.

Στη Ρώμη η χρήση του αετού σαν σύμβολο υπήρξε πολύ μεγάλη. Στην ίδρυση της Ρώμης ο Ρωμύλος και ο Ρέμος σηκώνονται από τα μεσάνυχτα για να περιμένουν την αυγή τα μηνύματα των θεών. Ο πρώτος ανεβαίνει στο Παλατίνου και ο Ρέμος στο Αβεντίνου, δύο διαφορετικές τοποθεσίες. Όταν η σελήνη σβήνει με το πρώτο φως της αυγής προβάλλει το πιο τέλειο προμήνυμα : ο αετός του Δία εμφανίζεται από τα αριστερά. Είναι το σημάδι της «Ολυμπιακής» βασιλικότητας χαρακτηριστικό της ηλιακής ράτσας που εκφράζεται καθαρά στους ήρωες ιδρυτές. Ενώ ο δίσκος του ήλιου αναδύεται προβάλλουν με την σειρά δώδεκα γύπες. Ο Ρωμύλος τους βλέπει πρώτος και στέφεται βασιλιάς αρχιερέας και αρχηγός της νέας ράτσας.

Σύμφωνα επίσης με τους Ρωμαϊκούς μύθους, ένας αετός ανήγγειλε στον Ταρκύνιου ότι θα ανέβαινε στο βασιλικό θρόνο. Οι Ετρούσκοι έστειλαν στους Ρωμαίους σαν δήλωση φιλίας, τα σύμβολα της βασιλείας, μεταξύ των οποίων ήταν και σκήπτρο που είχε πάνω αετό. Από τότε ο αετός έγινε το σπουδαιότερο σύμβολο της Ρώμης.

Είναι περίφημοι οι αετοί που στόλιζαν τις σημαίες των Ρωμαίων. Ο Πλίνιος λέει ότι η Ρωμαϊκή λεγεώνα οδηγούνταν στην μάχη με πέντε σημαίες, που καθεμία είχε ως έμβλημα ένα ζώο, αετό, λύκο, μινώταυρο, άλογο και κάπρω. Ο Μάριος γύρω στο 100πΧ. κράτησε σαν μοναδικό σύμβολο τον αετό, ο οποίος έγινε έτσι το σύμβολο της Ρωμαϊκής λεγεώνας.

Ο αετός (aquila στα λατ.) παριστάνοταν πάνω στις Ρωμαϊκές σημαίες με τα φτερά ανοιχτά, κρατώντας στα νύχια του τον κεραυνό. Ήταν το γενικό έμβλημα, η κύρια σημαία των Ρωμαίων. Οι σπείρες (manipuli) της λεγεώνας είχαν και άλλα ζώα, αλλά όλης της λεγεώνας σημαία ήταν ο αετός. Ο αετοφόρος (aquilifer), αυτός δηλ. που μετέφερε την σημαία ήταν και επικεφαλής όλης της λεγεώνας. Ο αετός διατηρήθηκε σαν στρατιωτικό σύμβολο και κατά την αυτοκρατορική περίοδο, και μέσα από αυτήν πέρασε στο Βυζάντιο, καθώς και στην Μεσαιωνική και νεότερη Ευρώπη.

Συχνές παραστάσεις αετών βρίσκουμε στη Ρώμη, βρίσκουμε σε καλλιτεχνικές συνθέσεις που απεικονίζουν αποθεώσεις αυτοκρατόρων. Είναι γνωστό πως οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες θεοποιούνταν μετά τον θάνατό τους, σύμφωνα με τα πρότυπα των μοναρχών της ανατολής. Πίστευαν ότι κατά την καύση της σωρού τους η ψυχή τους σε σχήμα αετού πετούσε από την γη στον ουρανό ή τους μετέφεραν στον ουρανό κοντά στους άλλους θεούς δαίμονες με φτερά αετού ή ο ίδιος ο αετός. Η γνωστότερη από αυτές τις παραστάσεις βρίσκεται στα ανάγλυφα της στήλης του Αντωνίνου που παράγγειλε ο Μάρκος Αυρήλιος μετά τον θάνατο του προκατόχου του.(161μΧ). Παριστάνεται η αποθέωση του Αντωνίνου και της γυναίκας του Φαυστίνας την ώρα που ανεβαίνουν στον ουρανό πάνω στα φτερά ενός φτερωτού δαίμονα, ενώ δεξιά και αριστερά τους συνοδεύουν στον δρόμο προς την αθανασία δύο αετοί.

Κατά την εποχή του Καίσαρα οι αετοί φτιάχνονταν από καθαρό χρυσάφι

Ο Ιουλιανός αργότερα θα δει αυτόν τον αετό της Ρώμης να πετά προς την ανατολή και να κρύβεται στα ψηλότερα όρη του κόσμου για δύο χιλιετίδες. Ύστερα επιστρέφει στην δύση, κρατώντας ένα σύμβολο στα πόδια του. Το μαντείο του είτε πως η σοφία και η γνώση θα χανόταν για χρόνια από την δύση, και θα επέστρεφε από το Θιβέτ, που θα 'ταν κρυμμένη για πολλούς αιώνες, ξανά μέσα στα πόδια του Αετού.

Στην Αλχημεία

Για τους αλχημιστές, ο αετός που πετάει είναι το απελευθερωμένο πνευματικό μέρος της prima materia (πρώτης ύλης). Ο διπλός αετός απεικονίζει τον αρρενοθήλυ υδράργυρο. Οι αλχημιστές αποκάλεσαν τον υδράργυρο αετό, λόγω της πτητικότητάς του από την μία και απ' την άλλη όπως ο αετός τρώει τα άλλα πτηνά ο υδράργυρος κατατρώνει, διαλύει και ανάγει τον χρυσό στην πρώτη ύλη αυτού. Ο στεφανωμένος αετός και το λιοντάρι είναι άνεμος και γη, υδράργυρος και θείο, πτητική και σταθερή αρχή.

Στο Χριστιανισμό

Συμβολίζει το πνεύμα, την πνευματική προσπάθεια. Είναι ο φτερωτός Λόγος. Το να κοιτάει ο αετός τον ήλιο χωρίς να τυφλώνεται, παρομοιάζεται με τον Χριστό που ατενίζει την δόξα του Θεού. Πίστευαν ότι ο αετός ανανεώνει το φτέρωμά του πετώντας προς τον ήλιο και μετά βουτώντας στην θάλασσα, γι' αυτό και συμβόλιζε την ανάσταση και την νέα ζωή στο βάπτισμα.

Επίσης αντιπροσωπεύει την έμπνευση των Ευαγγελίων, γι αυτό χρησιμοποιείται στο αναλόγιο. Το πιάσιμο του φιδιού στα νύχια του είναι η νίκη επάνω στην αμαρτία. Η δύναμη του αετού, ο χαρακτήρας του σαν φύλακας της φωτιάς, κρατώντας στα νύχια του τις φιδίσιας αστραπές εξηγεί την αφιέρωση αυτού στον μνητικότερο των Ευαγγελιστών τον Ιωάννη.

Στην χριστιανική τέχνη συμβολίζει την ανάσταση του Χριστού. Η αναπαράσταση του αετού υπάρχει σε πάρα πολλά πρωτοχριστιανικά μνημεία, μαζί με το μονόγραμμα του Χριστού.

Στην εκκλησία αετός λέγεται ένα στρογγυλό κομμάτι από ύφασμα όπου απεικονίζει ένα αετό με ανοιχτά φτερά πάνω από μία πόλη. Κατά την χειροτονία του νέου επισκόπου ο χειροτονούμενος λέει το «πιστεύω», πατώντας πάνω σε αυτό το ύφασμα.

Ο Δικέφαλος αετός

Ο δικέφαλος αετός συμβόλιζε στους αρχαίους λαούς της Μικράς Ασίας την ανώτατη εξουσία. Παριστάνονταν συχνά στην κορφή «της στήλης του κόσμου». Στην νότια Βαβυλωνία ο αετός είναι λεοντοκέφαλος. Πτηνοκέφαλο, δικέφαλο ή λεοντοκέφαλο συναντάμε σαν έμβλημα στην Μεσοποταμία.

Οι δικέφαλοι αετοί είναι γνώρισμα των δίδυμων θεών και αντιπροσωπεύουν την Παντογνωσία ή την διπλή ισχύ.

Κατά τον Frazer, ο δικέφαλος αετός έχει την προέλευσή του στους Χιττίτες, και πέρασε στους Σελτζούκους Τούρκους, όπου τον ανακάλυψαν οι σταυροφόροι. Από αυτούς έγινε γνωστός στην Κεντρική Ευρώπη και μεταφέρθηκε στους θυρεούς των οίκων της Αυστρίας και της Ρωσίας.

Ο δικέφαλος αετός δεν ήταν άγνωστος και στους Μεξικανούς.

Στο έμβλημα του τάγματος του Κριναετού, ο δικέφαλος αετός συμβολίζει την Σοφία. Η δεξιά κεφαλή με το ράμφος κλειστό ατενίζει το φως και η αριστερή με το ράμφος ανοιχτό είναι έτοιμη να επιτεθεί σε κάθε δυσαρμονική επήρεια. Είναι το σύμβολο του μύστη που γνωρίζει να προφυλάσσεται αλλά και να αντλεί τις ουράνιες δυνάμεις. (περ. Ιλιός 1968, σελ. 17.)

Ο δικέφαλος αετός θεωρείται κατεξοχήν Βυζαντινό σύμβολο και αντικατέστησε τον μονοκέφαλο.

Στη Μεσαιωνική και Νεότερη Ευρώπη

Στην Δυτική Ευρώπη ο αετός εμφανίζεται στα χρόνια της βασιλείας του Καρόλου του Παχύ (900αι) στα γαλλικά σκούδα. Τον 11ο αι. οι Γερμανοί αυτοκράτορες, φιλοδοξώντας να εμφανίζονται σαν κληρονόμοι της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, θέτουν τον αετό στα οικόσημά τους. Επίσης υιοθετείται σαν οικόσημο στην Πρωσία, Πολωνία, Ρωσία. Στην Γαλλία ο Ναπολέων προτίμησε σαν σύμβολό του τον αετό και τον ξαναβρίσκουμε στην Γαλλία από το 1804-1815 σε μνημεία, στρατιωτικές σημαίες στολές και λάβαρα, επίχρυσο για τον στρατό, επάργυρο για την εθνοφρουρά. Ο όρος αετός αντικαθιστά από τότε στον Γαλλικό στρατό τις λέξεις σημαία και λάβαρο.

Στην Γερμανία του Χίτλερ, ο αετός τοποθετείται στις στρατιωτικές σημαίες πάνω από τον αγκυλωτό σταυρό.

Στην Οιωνοσκοπία

Ο αετός στην οιωνοσκοπία θεωρούνταν ο πρώτος και πιο αληθινός οιωνός. Ήταν καλό σημάδι όταν ερχόταν από δεξιά προς τα αριστερά, πιέζοντας και χτυπώντας τις φτερούγες του.

Στη μάχη των Γαυγάμηλων, ο μάντης Αρίστανδρος, που βρισκόταν κοντά στον Μέγα Αλέξανδρο, έδειχνε ένα αετό που πετούσε πάνω από το κεφάλι του βασιλιά και τον οδηγούσε κατά των εχθρών. Το θέαμα αυτό έδωσε πολύ θάρρος στους στρατιώτες.

Ο Τιμολέων βρισκόμενος στην Σικελία και βλέποντας διστακτικούς τους στρατιώτες του, δεν ήξερε με ποίο τρόπο να τους ενθαρρύνει Ξαφνικά όμως οι μάντεις είδαν 2 αετούς που πετούσαν προς το μέρος τους, ο ένας κρατούσε στα νύχια του φίδι και ο άλλος κραύγαζε πολύ δυνατά. Ο Τιμολέων έδειξε τους αετούς στους στρατιώτες και θεωρώντας το ευνοϊκό σημάδι ανέκτησαν το θάρρος τους.

Ο μάντης Τουλούμνιος ήταν οιωνοσκόπος, σύμμαχος των Λατίνων. Ο Βιργίλιος στην Αινειάδα τον λέει «καλόμοιρο», δηλ. πλούσιο για την μαντική του τέχνη. Μας αναφέρει ο Βιργίλιος για την μάχη Ρούτουλων και Τρώων τα εξής: «Πετώντας στον κοκκινωπό αιθέρα χρυσαετός, του Δία το πουλί, κυνηγούσε άλλα πουλιά όταν ξάφνου χιμώντας στα κύματα βλέπει πελώριο κύκνο και αρπακτικά με τα πόδια του αρπάζει Όλα τα πουλιά αλλάζανε δρόμο φεύγοντας με στριγκές, αλλόκοτο θάμα, και τον αιθέρα με τα φτερά τους σκιάζουν και τον εχθρό κάνοντας σύννεφο πιέζουν, ώσπου από την βία νικημένος και από το βάρος του κύκνου αποκάνει ο αετός και την λεία του από τα νύχια έριξε στο ποτάμι και βαθιά μέσα στα σύννεφα φεύγει. Τον οιωνό λοιπόν οι Ρούτουλοι με αλαλαγμό χαιρετάνε».

Στη Λαογραφία

Σύμφωνα με τον Ν. Πολίτη ο αετός ήταν κάποτε άνθρωπος και βοσκούσε πρόβατο. Επειδή έχανε πολλά παρακάλεσε τον θεό να τον κάνει πουλί για να τους τρώει την καρδιά. Τον άκουσε ο θεός και από τότε αυτό κάνει, ορμάει πάνω τους. Για τον αετό λέγεται πως γεννάει μονάχα τρία αυγά και όταν βγουν από το τσόφλι τους τα αετόπουλα τα βάζει να κοιτάζουν τον ήλιο. Όσα δεν αντέχουν το φως τα γκρεμίζει από την φωλιά του, επειδή τα θεωρεί νόθα.

Στον Μεσαίωνα πίστευαν ότι όταν γερνούσε ο αετός ανέβαινε πολύ ψηλά και από εκεί έπεφτε με φόρα πάνω σε βράχο για να σπάσει το ράμφος του, το οποίο λόγω της ηλικίας κυρτώνει τόσο ώστε τον εμποδίζει να φάει Ύστερα πήγαινε και λουζόταν στην Αχερουσία λίμνη και μετά στεκόταν αντίκρυ στον ήλιο ώσπου έπεφταν τα λέπια από τα μάτια του και ξανάνιωνε «ανακαινισθήσεται ως αετού η νεότης σου» (Δαβίδ). Παρομοιάζεται έτσι με τον Φοίνικα που ξαναγεννιέται μέσα από τις στάχτες του.

Ο λαός θαυμάζει τον αϊτό και τον καμαρώνει. Τον τραγουδά, όπως τραγουδά όλους τους μεγάλους στην λεβεντιά και στην αξιοσύνη. Πότε τον βάζει να παλεύει με τους αντρειωμένους, όπως το τραγούδι με τον Διγενή, όπου ο χάρος με ανθρώπινη μορφή δεν μπορεί να νικήσει τον Διγενή και μετατρέπεται σε αετό:

«Χρυσός αιτός εγίνηκε πάνω στην κεφαλή του

κι έσκαψε με το νύχι του να βγάλει την ψυχή του».

Πότε τον καμαρώνει καθώς τον βλέπει να σκίζει σαν αστραπή τους αιθέρες, να κυνηγά τα πουλιά και τα αγρίμια του βουνού:

«Απέ που κάθεσαι ψηλά στ' όρος το χιονισμένο

τρώνεις το δρόσος του χιονιού, πίνεις νερό κατάκρυο

λαγό κι αν πιάσεις γεύεσαι, πέρδικα και δειπνας την ...».

Τέλος ο Όλυμπος το ψηλότερο βουνό καυχιέται για τον χρυσό αετό που έχει στην κορφή του.

«Έχω και τον χρυσό αετό, τον χρυσοπλουμισμένο

πάνω στην πέτρα κάθετα και με τον ήλιο λέγει

Ηλιε μ', δεν κρούς τ'αποταχύ, μον' κρούς το μεσημέρι

να ζεσταθούν τα νύχια μου τα νυχοπόδαρά μου;».

Από τους πανάρχαιους χρόνους θεωρήθηκε το πουλί των θεών και των βασιλιάδων. στην αρχαιότητα η εικόνα του συνδυαζόταν με θεούς και ήρωες, στο μεσαίωνα ήταν το σύμβολο των ιπποτών, και σαν πολεμικό έμβλημα οδήγησε στην μάχη μεγάλα έθνη. Στην μυθολογία είναι ο ήλιος.

Στην Ινδική μυθολογία ο ίππος του θεού Βισνού, ο ίππος του Ήλιου, νικητής όλων με την δύναμή του. Είναι το έμβλημα του θεού του κεραυνού, του θεού των καταιγίδων. Είναι ο αντιπρόσωπος του μεγάλου θεού, σύμβολο δύναμης, φωτός και ευτυχίας. Σύμβολο των αθάνατων θεών, γίνεται και το σύμβολο της αθανασίας, της αθάνατης ανθρώπινης ψυχής που μετά τον θάνατο ορμά για να πετάξει! Σαν τον Αετό.

Βιβλιογραφία

1. Εγκυκλοπαίδεια Δομή
2. Εγκυκλοπαίδεια Πάπυρος Λαρούς Μπριτάννικα, τόμος 3.
3. Εγκυκλοπαίδεια Εσωτερισμού . Π. Γράβιγγερ.. Τόμος 70ς ,και 10ς.
4. Εγκυκλοπαίδεια Υδρογείος, τόμος 10ς.
5. Η οιωνοσκοπία στην Αρχαία Ελλάδα, ρ. Σιέττος, εκδ. Aldebaran.
6. Βίβλος του Αποκρυφισμού, Ε.Π.Μπ., εκδ.
7. Το δώρο του Αετού, Carlos Castaneda,εκδ. Τηλορήτης.
8. Λεξικό συμβόλων, Τζ. Κούπερ, εκδ. Πύρινος κόσμος.
9. Παγκόσμια Μυθολογία, Felix Guirand, εκδ. οίκος Βίβλος.
10. Ζωολογική Μυθολογία, Χάρης Σακελλαρίου, εκδ. Νικόδημος
11. Ινδιάνοι, φυλές, έθιμα και Ιστορία, Lewis Spence, εκδ. Ιαμβλιχος
12. Μύθοι και Παραδόσεις της Αρχαίας Αμερικής, F. Schwarz, εκδ. Νέα Ακρόπολη
13. Mircea Eliade, Πραγματεία πάνω στην Ιστορία των Θρησκειών, εκδ. Χατζηνικολή.
14. Μαγικές πόλεις, Jean Michel Angebert, εκδ. Αστέρι.
15. Εγκυκλοπαίδεια Δρανδάκη
16. Η γέννηση της αρχαιοελληνικής Θρησκείας, Jane Ellen Harrison, εκδ. Ιάμβλιχος.